

Også modstanderne af Folkerepublikkens medlemskab faldt i vid udstrækning tilbage på tidligere års argumenter, herunder især at Peking-styret både gennem ord og gerninger havde dokumenteret sin manglende vilje til at opfylde pagtens krav om anvendelse af fredelige midler til gennemførelse af dets målsætning, og at dets medlemskab derfor ville betyde en belastning for FN. I modsætning hertil fremhævedes Formosa-regeringens omhyggelige efterlevelse af pagtens bestemmelser og konstruktive bistand til organisationens arbejde. Flere af de vestlige lande, hvoriblandt USA, New Zealand og Australien, gav udtryk for det ønskelige i at se Peking-styret vende tilbage til nationernes familie, men i forhold til dets deltagelse i FN's arbejde, skabte det selv vanskelighederne ved at stille uantagelige betingelser, herunder om Formosa-regeringens udstødelse. USA så gerne en ændring i sit forhold til Peking-styret og mindede om, at det var Peking, som havde aflyst de planlagte bilaterale forhandlinger i Warszawa i februar 1969, ligesom Pekings isolation i det hele taget var selvforskyldt. Bl. a. Island, Colombia, Chile og Sierra Leone gav ligeledes i stemmeforklaringen udtryk for ønskværdigheden af at se Folkerepublikken repræsenteret i FN, men kunne ikke acceptere, at dette skulle ske på bekostning af Formosas medlemskab.

III. Afstemningerne den 11. november 1969.

1. Procedureforslaget blev vedtaget med 71 stemmer for og 48 imod, medens 4 afstod (res. 2500 (XXIV)). — Under sidste års samling var stemmefordelingen 73-47-5. — For stemte de fleste vestlige og franco-afrikanske samt latinamerikanske lande tillige med enkelte asiatiske lande. Imod stemte de nordiske lande (bortset fra Island, der stemte for), Frankrig, østlandene samt en række afro-asiatiske lande. De 4 lande, der afstod, var ligesom sidste år Portugal, Østrig og Barbados samt som ny Malaysia, der sidste år stemte for, Ecuador og Marokko, der sidste år begge afstod, stemte i år henholdsvis for og imod, medens Libyen, der sidste år stemte for, denne gang stemte imod.

2. Substansforslaget blev forkastet med 48 stemmer for og 56 imod, medens 21 af-

stod. Under sidste års samling var stemmefordelingen 44-58-23. — For stemte de nordiske lande (bortset fra Island, der afstod), Frankrig, Storbritannien, østlandene samt en række afro-asiatiske lande. Ghana, Libyen, Mauritius og Nigeria, der sidste år afstod, stemte ligeledes for. Imod stemte flertallet af de vestlige og latinamerikanske lande samt de fleste moderate og vestligt orienterede lande i Afrika og Asien. Belgien, Italien og Chile, der sidste år stemte imod, afstod sammen med blandt andre Østrig, Canada, Nederlandene, Portugal, Libanon og enkelte latinamerikanske og afrikanske lande. Senegal, der sidste år afstod, stemte imod, medens Indonesien — som eneste land — også i år var fraværende. (En oversigt over stemmeafgivningen sammenholdt med tidligere år findes i bilag 22).

ILO's 50 års jubilæum.

(Dagsordenens punkt 95).

Generalforsamlingen højtidelig holdt den 29. oktober 1969 Den internationale Arbejdsorganisations (ILO) 50 års jubilæum.

Generalsekretær U Thant betegnede i sin jubilæumsudtalelse tildelingen af årets Nobelpris til ILO som udtryk for, at begreberne fred og social retfærdighed var uadskillelige. ILO havde i de forløbne 21 år under generaldirektør David A. Morse's ledelse tilrettelagt des programmer med henblik på at imødekomme de nye krav, som en verden i udvikling havde skabt, og generalsekretæren håbede, at der herigennem var lagt grundlag for, at FN-systemet kunne komme til at spille en betydelig større rolle i de kommende år i denne henseende.

ILO's generaldirektør mindede på sin side om, at hans organisation var den første, der som sådan tilknyttedes FN i 1946. Tildelingen af årets Nobelpris betragtede han som en anerkendelse af, at ILO's arbejde for social retfærdighed var uadskilleligt knyttet til de bestræbelser, som af søsterorganisationerne inden for FN-systemet i fællesskab udfoldes for at nå det endelige mål: global sikkerhed og fred.

Med hensyn til ILO's fremtidige indsats pegede generaldirektøren på, at der stadig var millioner af mennesker over hele verden, som kun havde haft ringe eller ingen glæde